

«ΠΑΙΡΝΟΥΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ...»

Ένας Πρόεδρος μεγάλης διεθνούς τράπεζας δήλωσε για την Ελληνική Κυβέρνηση: «Παίρνουν ναρκωτικά αν νομίζουν ότι θα κατορθώσουν να πληρώσουν το χρέος». Και ένας άλλος διεθνής τραπεζίτης άλλης μεγάλης τράπεζας είχε πει ένα χρόνο πριν στον Πρωθυπουργό του εδώ Καθεστώτος: «Ξωφλήσατε». Όχι θα χαθείτε αν δεν κάνετε τούτο και εκείνο. Ξωφλήσατε, απλά και σκέτα. Υπάρχουν στις εξελίξεις σημεία μη επιστροφής. Το Καθεστώς Leviathan είχε ακράδαντη την πίστη στο ότι με μπόλικη πονηριά όλα διορθώνονται. Πορεύτηκε με προστυχούσα (!) κουτοπονηριά. Τώρα δρέπει μαζεμένους τους κακούς καρπούς της πονηρίας του. Περιωθείται περιφρονούμενο και ραπιζόμενο από τους πάντες. Και μάθημα δεν μαθαίνει. Ο Πρωθυπουργός ήθελε να πάει και στην Αίγυπτο να βοηθήσει. Ποιος, ποιον; Ο πεσών τον πίπτοντα! Θεοί, φευ της αμαθείας!

Παίρνουν ναρκωτικά οι πολιτικοί εντολοδόχοι και οι δημοσιογραφικοί «αγωγοί» του Καθεστώτος αν νομίζουν ότι μπορούν ακόμη τώρα να ξεγελάσουν την κοινωνία και να επανασυνδεθούν μαζί της. Οι δεσμοί κοινωνίας και κράτους έχουν σπάσει. Η κοινωνία αφαίρεσε τη νομιμοποίηση από το σύστημα κρατικής δόμησής της εδώ όπως και στην Αίγυπτο. Λέει στα καθεστώτα εκεί και εδώ: Φύγετε για να μην πάθετε τα χειρότερα. Η Ελληνική Κοινωνία δεν είχε ποτέ ιδιαίτερα καλή σχέση με το Ελλαδικό Κράτος. Το έβλεπε σαν ξένο σώμα. Από την ίδρυσή του αυτό το Κράτος θεμελιώθηκε, διαρθρώθηκε και πορεύτηκε αντιφατικά προς τα βιώματα, τις αξίες και τις επιδιώξεις του Ελληνισμού και των Ελλήνων. Και δεν φταίνει γι' αυτό οι ξένοι, ο περίφημος «ξένος παράγοντας» (άλλος άλλοτε κατά την ιστορική ψευτοζωή του κρατικού (παρα)μορφώματος και της κάλπικης ιδεολογίας του), οι Βαυαροί εν προκειμένω μια και μιλάμε για την αρχή της κακοδαιμονίας. Φταίει η Ηγετική Αναξιοκρατία του εγχώριου Καθεστώτος Leviathan. Να πώς περιέγραφαν την ίδια κατάσταση το 1853:

«Ενώ προ της μεταπολιτεύσεως [του 1843] εκυβέρνην τα της Πολιτείας μας οι Λεζουίροι, οι Σμάλτζαι, οι Χες, οι Γραφ, οι Σπισ, οι Χιτς και ..., σήμερον κυβερνώσι δυστυχώς την τύχην μας και την τύχην ολοκλήρου του ελληνικού έθνους οι γραφείς, οι αντιγραφείς και οι θαλαμηπόλοι αυτών».

(Χρυσοβέργης)

Τίποτα δεν αποδεικνύει πασιφανέστερα και εμπειρικώτερα τη στρεβλή σχέση κοινωνίας και συστήματος στη χώρα μας από την ταραγμένη πολιτική ιστορία της. Παρουσιάζεται ασταμάτητη διαδοχή μεταπολιτεύσεων, εξώσεων βασιλικών και παλινορθώσεων, επαναστάσεων στρατιωτικών, πραξικοπημάτων, δικτατοριών, πολιτειακών μεταβολών. Ακόμη και μετά την τελευταία Μεταπολίτευση του 1974 υπήρξε σκλήρυνση του Καθεστώτος με πολιτειακή μετατόπιση προς ένα πιο απολυταρχικό σύστημα (αρχηγοκομματική δικτατορία κατ' ουσίαν), με στενότερη σύνδεση της οικονομικής ολιγαρχίας προς την πολιτική εξουσία, και με πλήρη έλεγχο των μέσων μαζικής επικοινωνίας που έγιναν όργανα προπαγάνδας.

Δυο μεγάλες περίοδοι συγκροτούν τη νεώτερη Ελληνική Ιστορία.

Η Α' περίοδος τελειώνει με μια τριάδα δυο δραματικών γεγονότων και μιας φανφαρόνικης πομπής. Το 1893 η Ελλάδα χρεωκοπεί (επί Εκσυγχρονιστών!). Το 1896 γίνονται οι πρώτοι

Ολυμπιακοί Αγώνες της νεότερης εποχής στην Αθήνα (η πομπή!). Και το 1897 η Ελλάδα συντρίβεται στρατιωτικά στον Ελληνο-Οθωμανικό Πόλεμο. Την τριάδα ακολουθεί η μεγάλη Στρατιωτική Επανάσταση του 1909 (πάλι επί Εκσυγχρονιστών!).

Επιχειρείται τότε η προσπάθεια μιας δεύτερης ριζικής αρχής μετά την πρώτη του 1821. Αποτυγχάνει για λόγους που έχω αναπτύξει και θα επανέλθω. Μετά πολλές περιπέτειες η Β' περίοδος τελειώνει πάλι με μια τριάδα δυο δραματικών εξελίξεων και μιας φανφαρόνικης πομπής. Αλλάζει μόνο η σειρά των γεγονότων. Προηγείται η πομπή. Το 2004 γίνονται για δεύτερη φορά οι Ολυμπιακοί Αγώνες στην Αθήνα. Το 2007 σφραγίζεται στη Σύνοδο του ΝΑΤΟ στο Βουκουρέστι η καταληκτική φάση (που άρχισε το 2004) του στρατηγικού εκμηδενισμού της χώρας, ισοδύναμου προς συντριπτική στρατιωτική ήττα σε μείζονα πόλεμο. (Του στρατηγικού εκμηδενισμού είχε προηγηθεί συνεχής πορεία υποβάθμισης με τις εξής χρονολογίες-σταθμούς: 1954-55, 1963-64, 1974-75, 1990-94, 1996). Τέλος, το 2010 η Ελλάδα χρεωκοπεί (όχι «θα χρεωκοπήσει»).

Η νέα αυτή πανομοιότυπη κατ' ουσίαν προς την παλαιότερη τριάδα, αναγκαστικά οδηγεί στην Τρίτη Επανάσταση, και μια τρίτη Νέα Αρχή. Για την Κοινωνία και τη Χώρα και τους Δημιουργούς.

Η αναγκαιότητα της Επανάστασης είναι δεδομένη. Σε μια συνολική καταστροφή μιας χώρας, οικονομική, στρατηγική, πολιτιστική, δεν γίνεται να ηγηθούν της δυναμικής αναγέννησης αυτοί που προκάλεσαν την καταστροφή. Οι αίτιοι και οι υπεύθυνοι είναι το σύστημα της ηγετικής αναξιοκρατίας, το Καθεστώς Leviathan. Δεν γίνεται να οδηγήσουν αυτοί τη χώρα στη νέα μεγάλη αρχή, γιατί απλούστατα απέτυχαν στο ευκολώτερο και πώς θα επιτύχουν στο ασύγκριτα δυσκολώτερο έργο; Η ελληνική κοινωνία έχει πολιτιστικά, και η Ελλάδα γεωπολιτικά και ιστορικά, συγκριτικά πλεονεκτήματα πρώτου μεγέθους στην παγκόσμια κλίμακα. Η χώρα βρέθηκε μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο στην ισχυρότερη πολιτικοστρατιωτική συμμαχία της ιστορίας. Και συμμετέσχε αργότερα στην Ευρωπαϊκή Ένωση οικονομικής συνεργασίας. Τέλος δε εισήλθε και στο κλαμπ προηγμένων κρατών με κοινό νόμισμα. Όταν με τέτοιες παρακαταθήκες και συγκυρίες φέρνεις τον πλήρη όλεθρο, όχι την ανασυγκρότηση της χώρας δεν θα σου εμπιστευθώ, αλλά να παρακαλās τον Θεό να γλιτώσεις από τη δίκαιη τιμωρία σου. Γιατί φωνή Λαού, οργή Θεού.

Το κατεστημένο Σύστημα στην Ελλάδα ξώφλησε. Πολιτική εξουσία, κρατική και παρακρατική γραφειοκρατία, οικονομική ολιγαρχία, κοινωνική φεουδαρχία – και μαζί οι παρατρεχάμενοι της επαίσχυντης δημοσιογραφίας και οι αμετανόητοι ανάξια παρασιτήσαντες. Να διαβάσουν ιστορία και να προσπαθήσουν να καταλάβουν (δύσκολο όντως δυστυχώς γι' αυτούς) την γραφή της.

Για τους δημιουργούς και τους μεγάλους αριθμούς της κοινωνίας η Επανάσταση έχει αρχίσει (δεν «θα αρχίσει»). Τρία κυρίως πράγματα στοιχειοθετούν αυτή την αρχή. Πρώτον, η Κοινωνία δεν ψηφίζει. Δεύτερον, η Κοινωνία δεν πληρώνει. Και τρίτον, η Κοινωνία δεν πειθαρχεί στις εξουσίες.

Με τη μεγαλειώδη αποχή στις εκλογές του περασμένου Νοεμβρίου η Κοινωνία ήρε τη νομιμοποίηση από το ολέθριο σύστημα του Καθεστώτος Leviathan. Το έχω αναλύσει διεξοδικά αυτό τότε.

Ο πρώτος τρόπος για να ξεφορτωθεί η Κοινωνία από πάνω της το Καθεστώς είναι να του κλείσει τη στρόφιγγα τροφοδοσίας του. Πάντα στην Ιστορία η καταβολή φόρων είναι ένα κρίσιμο τεστ του κατά πόσο η κοινωνία κρίνει ότι το κρατικό μόρφωμα το οποίο συνίσταται για να την εξυπηρετήσει, λειτουργεί πράγματι υπέρ της. Το εύρος και το βάθος του φαινομένου της άρνησης καταβολής φόρων στο Νεοελληνικό Καθεστώς είναι

αποκαλυπτικό. Το φαινόμενο διευρύνεται και βαθαίνει περισσότερο τώρα με το Κίνημα «Δεν πληρώνω». Διόδια και συγκοινωνίες, εισφορές και πρόστιμα, σε λίγο και άλλες εισπράξεις για υπερτιμημένες υπηρεσίες του Κράτους και των εξαρτηματικών του ΔΕΚΟ και ιδιωτών – δεν καταβάλλονται.

Άρνηση εκλογής. Άρνηση πληρωμής. Και τρίτον, άρνηση υπακοής. Δεν υπάρχει ιερή υποχρέωση υποταγής στο κράτος. Ο πολίτης υπακούει στις εξουσίες που ο ίδιος έχει θεσμοθετήσει επειδή ακριβώς ο ίδιος έχει αποφασίσει να τις συστήσει. Και έχει πάρει αυτήν την απόφαση για το συμφέρον του, όχι για το συμφέρον τους! Όταν κρίνει ότι δεν εξυπηρετείται το συμφέρον των ατόμων, η Κοινωνία αίρει τη νομιμοποίηση από το Σύστημα. Τίποτα δεν την δεσμεύει να υπακούσει στις εξουσίες. Θέλει καινούργια δόμηση. Θέλει νέα αρχή.

Παίρνουν ναρκωτικά αν δεν λογαριάζουν στο Καθεστώς τις απλές αυτές ιστορικές αλήθειες.

[Δημοσιεύθηκε στον "ΠΑΤΡΙΝΟ ΤΥΠΟ"]